Ціна 1 крб.

ПЕРЕЦЬ

№ 7 (19) БЕРЕЗЕНЬ 1943 Р. ЖУРНАЛ САТИРИ Й ГУМОРУ РІК ВИДАННЯ II

Малюнок В. Литвиненка

Охорона дитинства й материнства на Україні по-німецькому.

Малюнок І. Семенова.

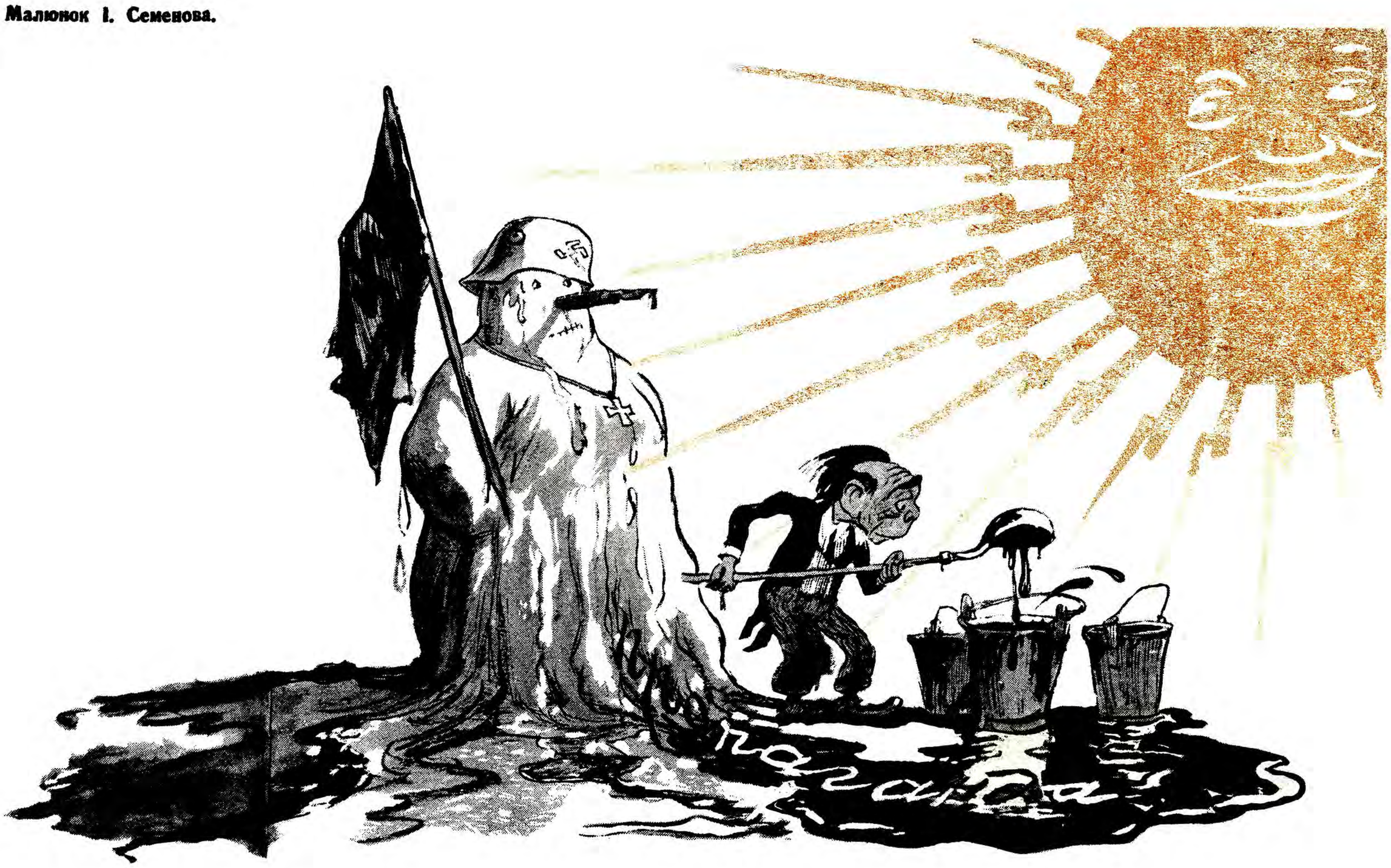

Весняний пейзаж.

1 + 1 + 1 + 1 = 0

(Замість рецензії)

Німецькі генерали люблять писати книжки. Писав їх Людендорф, писав Гудеріан. Нещодавно цим двом пруським «богам війни» позаздрив лаврів сам генерал-фельдмаршал фон Рундштедт.

Його книжка скромна об'ємом і виглядом, проте вона не менше цікава, ніж «Увага! Танки!» Гудеріана. Більше того, в цій книжці фон Рундштедт перевершив усіх своїх попередників, виявивши з геніальною прозорливістю невідому досі істину, що 1+1+1+1 = 0...

Мова йде про секретні інструкції генерал-фельдмаршала фон Рундштедта для німецьких військових комендантів на Україні. Вже на восьмій сторінці цієї епохальної книжки фельдмаршал приголомшує нас сенсаційним відкриттям. Він пише:

«Населення України ставиться до німців в цілому по-дружньому, попередливо, воно виявляє готовність допомагати їм».

Ви здивовані? Даремно. Генерал-фельдмаршал зараз скаже вам, яке саме населення України «в цілому» він має на думці. За його словами, це «населення» складається з чотирьох «партій». Читаймо:

«1. Гетьманська партія: її фюрер гетьман граф Скоропадський зараз у Берліні».

Як відомо, ця «партія» складалася в основному з двох членів: з старого Скоропадського і молодого Скоропадського. Кажемо «складалася», бо нині єдність її порушена: молодий Скоропадський посварився з старим Скоропадським.

Далі:

«2. Партія української народної республіки (УНР). Її фюрер Симон Петлюра, вбитий у 1925 році. Партію тепер заступає Андрій Левицький, зараз у Варшаві».

Так і написано чорним на білому: «партію заступає». А ми досі думали, що в цю «партію» входить, крім Андрюші, ще його секретарка. Та фельдмаршал Рундштедт, очевидно, краще знає, що діється у варшавських шиночках, де Андрій Левицький користується, до речі, незрівнянно більшою популярністю, ніж на Україні.

Але летімо далі на крилах фельдмаршальської думки:

«3. Організація українських націоналістів (ОУН): партія була заснована полковником Євгеном Коновальцем, що його вбито в 1938 році. Після його смерті стався розлам:

а) група полковника Мельника: покоління першої світової війни, зараз у Берліні;

б) група Ст. Бандери: активістичне молодше покоління, зараз у Берліні».

Здавалось би, що на цих двох «поколіннях», що перебувають у Берліні, Рундштедт повинен закінчити. Однак ні, безподібний фельдмаршал хоче будьщо знайти масову базу для свого панування на Україні:

«4. Спілка визволення України: керівництво, мабуть, у Києві».

Отже, виходить, що й цією четвертою гітлерівською базою на Україні, пробачте,—в Берліні, не варто займатися, тим паче, що й сам фельдмаршал, не зважаючи на допомогу гестапо, не може її розшукати...

Скажете: чиста трагедія. Ні, це лише початок трагедії! Послухайте дальших інструкцій Рундштедта і у вас від зчудування — як кажуть у Львові—око побіліє:

«Німецькі військові коменданти повинні бути обережними з групою Бандери, яка має своєкорисливі цілі і, крім того, зручно зловживає іменем німецької армії».

І це ще не все. Доказавши, що 1+1+1+1 = 0, генерал-фельдмаршал Рундштедт ні трохи не заспокоюється. Він боїться навіть цього нуля і тому поквапливо попереджає своїх підлеглих:

«Про особливу прихильність німецьких властей до будьякої з цих партій або ж про їх легалізацію не може бути жодної розмови».

Прочитавши все те, скажете: «в генерал-фельдмаршала злегка глузд за розум зайшов». Не випереджайте подій! Покищо він тільки шукає для Гітлера масової підтримки на Україні, тобто — наливає з порожнього.

А це, як бачите самі, робота дуже складна...

Ярослав ГАЛАН.

МАМАЛИЖНИКИ, ДИХАЙТЕ!

(Кіноновела)

I

Дві грабових жердини і напис: «Романія»
Зима.

На вулицях Бухареста порожньо. У перехожих, здебільшого калік, на рукавах чорні пов'язки, у жінок — чорні хвостаті шалі.

Гудуть дроти. Дроти не можуть не гудіти: це доведено поетами усіх поколінь. Під дротами — кукурудзяні поля.

Напливом: Плоешті. Кусок Карпат. Вид на Трансільванію. На передньому плані два німецьких чоботи рудого єфрейтора, що розка ракатився над країною жалюгідних музик і холодної мамалиги.

Єфрейтор з презирством:

— Піддай блиску, щоб чоботи сяяли. Айн!.. Цвай!..

З халяви єфрейтора виглядає перший маршал Румунії Антонеску. На ньому засмальцьований фартух, через плече бляшанка чорної вакси і дві щітки.

— Слухаю, пане!

II.

Маршальська резиденція.

Вбігає захеканий адьютант.

— Фюрер звелів виїжджати...

— Знову він? А-а-ай!.. Мамочко!

Мадам Антонеску з переляку плаче і читає нову молитву: «Не треба боятись, не треба жахатись».

Адьютант: — Ще не все втрачено.

Антонеску пробує сміятись.

— Не все? Ви — великий жартівник. А втім, я чув, що навіть боги інколи в гніві своєму виконують бажання смертних.

Підходить до своєї мадам і витирає їй сльози.

— Мамунечко! Моє дев'яте ребро. Не розливай водички. Я їду... Я мушу... Не забудь телеграфувати завтра ж. М-м... да! (Звертається до адьютанта): — Викличте редактора газети «Курентул». Швидко!

Вбігає редактор.

Маршал дуже чемно:

— Румунські журналісти не йдуть в ногу з епохою, яка, епоха, вимагає спокою, терпіння, довір'я. Не шукайте сажі в чистій воді. Ясно?

Перша сторінка газети «Курентул». Літерами викарбовано: «Терпіння—національна якість кожного румуна. Ми мусимо проявляти більше терпіння і не вішати голів при поганих повідомленнях з фронту».

Шибениця. Німці тягнуть у петлю двох чоловіків.

— Це їх за що?

— Не чули хіба? У того крайнього, пана Гордієску, під Сталінградом дарували богові душу три його сини. Засумував старий і повісив голову. Так оце його вішають, щоб не робив дурниць і слухав надалі поради «Курентул».

III.

Кабінет Гітлера.

Затемнення.

Гітлер: — Румунська армія на Східному фронті вписала в історію Румунії сторінки... Треба, щоб вона ще писала й писала. Треба всі резерви...

Маршал непритомніє. Потім кліпає оком і істерично кричить:

— Ай, моя мамочка!

Гітлер подивився на нього дипломатично.

— Прошу ясніше...

Антонеску, хлипаючи:

— Умерла. Моя половина перевернулась на 50-му році життя. (Читає телеграму. Гітлер його зоспокоює і через плече дивиться в телеграму і теж читає): «Кохана дружина померла. Негайно приїзди похорони. Цілую ніжно, твоя кохана дружина».

На обличчі Гітлера — буря.

— Що за гра?! Не допущу...

Маршал Антонеску, проклинаючи все на світі, себе і свою любу дружину, клубочком викочується з Берліна.

IV.

Репродуктори надриваються ревом.

«Маршал Антонеску виїхав у Кишиньов приймати парад з нагоди 25-річчя ласкавого приєднання Бесарабії до Румунії».

Кишиньов.

Дощата трибуна.

Маршал в орденах.

Демонстрація.

Репродуктори хриплять на всі заставки.

«Йдуть колони за колонами. Повз трибуну пройшли жандарми. Молоді дівчата підняли голови і дихають. На трибуні ми бачимо доблесного маршала, який вітає... Поряд з ним, як символ стоять: один безрукий генерал, два безруких майори, два безруких лейтенанти, два безруких молодших лейтенанти і один сержант стоїть на одній нозі. Хай живе румунська армія».

А дівчата йдуть і дихають.

— Вра! Вра! Вра!

Жандарми йдуть і поїдають Антонеску очима. Маршалові ввижається, що це його велика армія маршем гуркотить. Він зітхає...

Мідні труби заливаються чудернацькими мелодіями. В гаморі — пищить скрипка і так тоненько, і так за душу бере.

Це грає маршал. Сам маршал грає.

Демонстранти застигають на місці.

Лише один хлопчак, що сидів з цікавості на дереві, швидко зліз на землю, підійшов до трибуни і як крикне:

— Дядю, та ви ж граєте на одній струні.

Великим планом. Старенька скрипка. Не Страдіваріуса. Румунська. З порваними струнами. Антонеску жарить на одній романс: «Мамалижники, дихайте!».

* * *

Прочитав цю кіноновелу відомий режисер, подивився на мене і сказав: «Для монументального кінополотна не підходить. Страждає органічним недоліком. Мало лірико-художнього домислу. Самі факти. Скучно».

Лука ПАЛАМАРЧУК.

БАЛАДА ПРО ТРЬОХ МАРОДЕРІВ

Румун уранці по свободі
Побачив курку на городі.
Схопив рябеньку. Ну й везе!
Він на обід її несе.
Запхнути хоче курку в ранець.
Коли підходить італьянець:
«Ей, мамалижник, як ти смів
Украсти те, що я хотів?»
Та курку хоп! Ото везе!
Він на обід її несе
І вголос мріє про закуску.
Коли капрал підходить пруський:
«Ей, макаронщик, як ти смів
Украсти те, що я хотів?»
Та курку хоп! Ото везе!
Він на обід її несе.
Побачив все це партизан
І звів пристріляний наган.
Прицілившись. Вистрелив. І впав
Пробитий кулею капрал.
Солдат німецький так рішив:
«Капрала певно що убив
Отой проклятий італьянець».
І вдарив постріл з автомата.
За італьянця земляки
З розгону кинулись в штики.
Під тином он румун сховався.
Та італьянцям він попався.
Румун ногами тільки брик.
Пришив його до тину штик.
Ну, от «союзнички» і вбиті—
Три мародери, три бандити.
А курка дише. От везе!
Її хазяїн в дім несе
Подалі від голодних гадів.
...На цім кінчається балада.

Ц. СОЛОДАР.

ПЕРЕЦЬ. —Оце почав я сезон весняної охоти. Першого тотального фріца піймав.

ТОЧНИЙ АДРЕС

Малюнок Л. Бродати.

— Де пан комендант мешкає?
— Вдень у комендатурі, вночі — на цвинтарі.

Дружній шарж Б. Фрідкіна.

ВОВК І ГІТЛЕР

(Казка)

Зустрівся вовк з Гітлером.

— Я вовк, — ніяково каже сіромаха.

— А я Адольф Гітлер, німецький фюрер,—бундючно відказує другий.

— Ти знаєш, що в мене гострі зуби? — почав вихвалятися вовк.

— А в мене танки, гармати, фріци, — каже Гітлер, ще більш наприндившись.

— Я розриваю овець, корів, телят, — вишкіряє зуби вовк.

— Сам ти теля, — каже Гітлер, — я он скільки вже забив жінок, дітей, старих!

— Який же ти страшний, — здивувався вовк. — Тоді, друже, допоможи мені вигнати партизанів з лісу.

—Тут є партизани? — пополотнів Гітлер.

— Я тебе навчу, як до них дістатися, — каже вовк.

Але Гітлера вже й слід простиг.

А. КУШНАРЬОВ.

МАРНОТРАТИ

— В моєму відділку, пане лейтенант, не солдати, а якесь нещастя. На них патронів не настачиш. Вночі з переляку прокинуться — просять патронів, вранці — знов, в обід — ще раз, ввечері — теж саме.

— Що ви кажете!? Це ж якісь марнотрати. Куди ж вони дівають стільки боєприпасів?

— А я хіба знаю? Я їм ні разу на день патронів не даю.

ЗАГАДКА

Рикає, а й не лев, задкує, а й не рак, носить пір'я, а й не півень.

Що воно таке?

Ніхто не знав, кого не питав.

А чому?

Бо про італьянців не згадав.

ЛАУРЕАТАМ СТАЛІНСЬКОЇ ПРЕМІЇ

письменниці Ванді ВАСИЛЕВСЬКІЙ,

поетові Максиму РИЛЬСЬКОМУ,

академікові Трохиму ЛИСЕНКОВІ,

гірникові Івану ЗАВЕРТАЙЛУ,

драматургові Олександру КОРНІЙЧУКУ,

академікові Георгію ПРОСКУРІ —

ПРИВІТ ВІД ЩИРОГО ПЕРЦЯ!

ГЕББЕЛЬСІАДА

— Чому Геббельс так часто бреше?

— Він певен, що брехня як удавниться, то правдою стане.

*

— Не знаю, чому всі ображають німецького міністра пропаганди: він завжди говорить правду, якщо не бреше.

— А хіба були такі випадки, щоб він не брехав?

— Це дрібниця. Важливий принцип.

*

— Весь час ви скаржились на серце, а тепер кажете, що у вас загальна перевтома.

— Правильно. Але не забувайте, що на цьому тижні я тричі слухав пана Геббельса.

НЕВДАЛА ВІДПУСТКА

УГОРСЬКИЙ СОЛДАТ. — На війні мені весь час не щастить. От і зараз. Тільки на декілька днів поїхав спід Сталінграда у відпустку, а за цей час вся наша дивізія здалася в полон росіянам. Знову я залишився ні з чим.

РУМУНСЬКИЙ СОЛДАТ. — Не турбуйся, хлопче, попереду ще Київ є.

ФЮРЕР І ДУЧЕ

МУССОЛІНІ. — Моє становище таке, що я ладен бігти на край світу.

ГІТЛЕР. — Голубе, коли знаєш дорогу, почекай і на мене.

ВЛУЧНІ ПРИСЛІВ'Я

Хто хоче над світом панувати — позбудеться і власної хати.

★

Коли фріц каже «ух» — бережи кожух.

★

Поїдеш в Німеччину — не вернешся, підеш в поліцаї — перевернешся.

СВИНЯЧИЙ ВЕРЕСК

Комендант пан Піфке нервував. Директива була категорична і недвозначна. Терміново... Нещадно.... Витиснути все... Мобілізувати... Добре їм там писати! А от ти спробуй, мобілізуй щось тут, в цьому клятому українському містечку, де одну половину жителів становлять саботажники, другу—партизани, третю...

— Якась чортівня!—вголос вилаявся комендант. —Хіба ж буває три половини?

Ніхто не насмілився б сказати, що комендант Піфке не прагнув точно і пунктуально виконати всі розпорядження про тотальну мобілізацію у дорученому йому районі. Але й найдосвідченіший німецький організатор не зробив би на його місці більше. Всіх більш менш здорових тубільців давно вже відправлено до Німеччини. Всі коштовні речі і запаси у жителів містечка своєчасно вилучені. Все, що можна було оподаткувати—давно оподатковано. Навіть за собаку або кішку місцеві громадяни мають платити податок.

Про яку ж тотальну мобілізацію тепер може тут ще йтися? Що мобілізувати? На кого натискувати?

— Самі неприємності,—зітхнув Піфке і в цю ж мить пригадав про свинячого короля. Так, жартуючи, назвав він якось Аристарха Ковтуна. В нагороду за деякі делікатні послуги комендант ще торік призначив цього Ковтуна керівником ковбасної, створеної спеціально для обслужування потреб німецької армії.

— Організуйте мені Ковтуна,—подзвонив комендант.

За п'ять хвилин керівник ковбасної, або як казав Ковтун—ковбасарні,—був уже в кабінеті Піфке.

— Що ми маємо од свині?—одразу вхопив вола за роги пан комендант.

— Ковбасу,—нерішуче відповів Ковтун.

— Так,—задоволено підтвердив комендант,—ковбасу. А що ще ми маємо од свині?

— Ковбасу,—зовсім без ентузіазму промимрив свинячий король.

— А ще що ми маємо од свині?

— Ковбасу,—пошепки відказав Ковтун, не розуміючи чого домагається від нього комендант.

— А сало від чого ми маємо?—роздратовано вигукнув німець.

— Од мобілізацій,—тремтячи відповів Ковтун.

Піфке скипів.

— Бовдуре! Що ти мені верзеш про мобілізації?! Про мобілізації я знаю сам. Не твого це розуму справа. Я кажу зараз про свиней...

— Так і я ж про свиней, пане комендант.

— Ти погано дбаєш про німецьку державу,—продовжував комендант. —Погано господарюєш... Візьмемо, наприклад, Чікаго... Ти чув щось про Чікаго?

— А як же, а як же, — ухопився за соломинку потопаючий ковбасник. — Чув, пане комендант, чув. Дай йому бог здоров'я.

Комендант, не зрозумівши Ковтуна, вів далі:

— На чікагських різницях, буде тобі відомо, не гине марно жодна щетинка з свині. Американці вихваляються, що вони використовують все, абсолютно все, крім, хібащо, свинячого вереску. Розумієш? Саме так треба поставити справу і в нашій ковбасній. І навіть краще! На підприємствах Третьої Імперії в цей важкий час не повинен гинути навіть свинячий вереск. Ти зрозумів мене?

— Пойнятно.

— Можеш іти.

...Всю ніч свинячий король не спав. Тільки-но почало розвиднятись, він побіг до свого приятеля Позичай-Позичанюка, з яким до приходу німців разом сидів у в'язниці. Дізнавшись, що основною спеціальністю Позичаи-Позичанюка була підробка документів, німці одразу ж призначили його редактором газети.

— Виручай, брате, — кинувся до приятеля Ковтун. — Надрукуй ось це. — І він поклав на стіл брудний шматок паперу.

Незабаром на сторінках редагованої Позичай-Позичанюком газети з'явився ковтунівський твір. Редактор надрукував його майже без змін, вставивши тільки, як прихильник гітлерівської культури, деякі відомі йому німецькі слова. Ось це творіння:

«Музикальня-ковбасарня.

Загальновідомий в нашому місті науківець професор ковбасних наук пан дер Ковтун, добре розуміючись водночас на музиці, заповнив, нарешті, існуючу прогалину в музичному обслуговуванні міщан нашого дас бурга. Вельмишановний дер Ковтун з огляду на це перетворює очолювану ним ковбасарню також і на музикальню. Знаменито, що жодних витрат цей дер винахід не потребує. Замість музичних струментів, солістів, артистів і інших аферистів, в ковбасарні пана Ковтуна використовуватиметься свинячий вереск, який за більшовиків марнотратно розтринькувався. В п'ятницю по обіді свинячий вереск вперше передаватиметься радіом. Вдячні міщани завчасно складають подяку талановитому ласкавцю муз і звертаються до німецьких дер властей з уклінним проханням негайно запровадити новий ді податок на відшкодування витрат, зв'язаних з організацією свинячо-верескливих концертів. **Вдячні міщани».**

Прочитавши газету, комендант вилаявся:

— Ідіот!

Але новий податок на жителів міста все таки був запроваджений.

Олекса РАДА.

Малюнок О. Козюренка.

Трибуна українопродавця.

Гітлер та окуляри

Байка

Покпити з телепня — для серця втіха.
Раз бовдур отакий на фронт приїхав,
А з ним його драненька свита,
Що вихваляла дурня без кінця.
Ви догадалися?
Про Гітлера бандита
Коротка баєчка оця.
Кричить та біга скоком-боком:
—«Везіть, бо всіх вас розірву.
Хай хоч одним погляну оком
На руську матушку-Москву».

Що ж, повезли.
Верст за п'ятсот од фронту стали
І боязко у фюрера спитали:
— «Спите? Невже спите, овва!
А он, дивіться, вже й Москва...»

Вони то знали, що спід кепки
Давно повилітали в нього клепки.

Підвівсь, по-вовчи оскалнувся,
Очима хижо поверта,—
Скипів, посинів і запнувся:
— «Не бачу, — каже, — ні чорта»...

Заметушилася тут свита:
— «Ви стали той... не... добачать...
Отож Москва... ущент розбита...
Мо' окуляри вам дістать?!»

А фюрер злий, із вуст ні пари.
Принесли дурню окуляри.
Надів на ніс, підняв на лоба.
— «Ага! Цить-цить!.. Здається є!
Ну, от і вийшло на моє!!!»

І раптом Гітлер зблід од злості,—
На скронях жили наче гулі.
Аж хруснули у дурня кості.
Він вгледів дві здорових дулі.

— «Тікайте! — крикнув хтось із свити,—
Он рус, він може нас убити!»

І Гітлер перший навтікачки.
Поза кущами рачки, рачки,
Куди попало так і чеше,
Та не втече, нехай не бреше!

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

Діюча Армія, 1942 р.

ПЕРЕЦЬ. —Ото були італьянці тікали від нас, так цілий обоз ночов покинули. А на чому ж тепер Роммель з Туніса тікатиме?..

ПО-ЗНАЙОМСТВУ

Землю на східному просторі, завойованому німецькою армією, дістануть насамперед інваліди війни. (З німецьких газет).

Малюнок Ю. Ганфа

— Доктор! Що ви зробили?! Замість однієї, відрізали хворому дві ноги!!!

— Нічого, нічого! Це мій небіж, йому потрібно багато землі.

ПЕРЕКОНЛИВЕ РОЗ'ЯСНЕННЯ

— Сьогодні фюрер нікого не приймає. У нього знов нервовий припадок.

— ??

— Та все наші генерали винні. Розхвилювали людину. Фюрер ніяк не міг їм втлумачити, що для перемоги потрібні міцні нерви.

БЕЗ СВІДКІВ

Суддя. — Рядовий Хапанеску. Вас обвинувачують у крадіжці чемодана пана полковника. Що ви можете сказати на своє виправдання? Чи є у вас якісь свідки?

Хапанеску. —Нема, пане суддя. Я при свідках не краду.

ЩИРА ВІДПОВІДЬ

— З гордістю можу сказати: наша дивізія «Беніто» — активнодіюча одиниця в складі збройних сил Німеччини.

— Що, завжди наступає?

— Ні,—весь час тікає...

АФРИКАНСЬКИЙ ШЛЯХ НІМЕЦЬКО-ІТАЛЬЯНСЬКИХ ВОЯК

З Єгипта в Лівію, з Лівії до Кіренаїки, з Кіренаїки до Туніса, з Туніса до біса.

НА МАНЕВРАХ РУМУНСЬКОЇ АРМІЇ

Малюнок В. Литвиненка.

— Полковник Драпанеску, чому це ви стали спиною до фронту?

— Максимально наближаю військове навчання нових резервів до бойових умов переможного відступу.

КОРОТКІ ОПОВІДАННЯ

ПОХОРОНИ КОМЕНДАНТА

На заході сонця в штабі партизанського загону відбулася така розмова:

— Як там на селі?

— Караули на кожному кутку. Від коменданта після вибуху залишились тільки ноги та голова. Вони лежать у запечатаній труні в клубній залі. Похорони завтра опівдні.

— Так от, — сказав командир загону,—зробимо так...

...Опівдні похоронна процесія зупинилася коло помосту на церковному майдані. Проти труни вишикувалася рота есесівців і з півсотні поліцаїв. Заступник коменданта — обер-лейтенант подав команду до салюту. Гарнізон звів рушниці, чекаючи, коли пролунає слово «вогонь».

Не встиг ще обер розтулити рота, як кришка труни легко піднялася вгору. З труни висунувся кулемет і полоснув по фронту готового до салюту гарнізону. Цієї ж хвилини зза тинів ударили автомати. Просвистіло й вибухнуло кілька десятків гранат.

За короткий час з гарнізоном було покінчено. З труни виліз командир партизанського загону. На майдан збігалися партизани, женучи поперед себе уцілілих від куль і гранат переляканих на смерть полонених есесівців.

СЕАНС ЗАКІНЧЕНО

Приміщення літнього районного театру переповнено німецькими солдатами. Їм показують новий фільм. В глибині екрана виникає крапка. Вона блискавично наростає. На повному алюрі мчить страшний бородатий донський козак із занесеною шаблею. Ось-ось він напореться на замасковані німецькі танки. Козак уже мчить на всю широчінь екрана. Ось він рубанув шаблею згори вниз. Почувся сухий тріск. Екран розпанахався надвоє. Козак з бородою, але вже піший і з автоматом, вискочив з екрана прямо на поміст. Брязнули шибки, і в кожному вікні показалися автомати, руки з занесеними гранатами.

— Сеанс закінчено! — загримів голос козака. —Руки вгору, господа фріци! Містечко в руках партизанів!..

Олесь ГРОМОВ.

Відповідальний редактор Л. ПАЛАМАРЧУК.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна».

ВЕСНЯНА ПУТИНА В ЄВРОПІ

Малюнок О. Козюренка.

Не клює...